

۱۰۲ - حمد کن خدا را که مؤید و

موفق به نشر میثاق

حضرت عبدالبهاء

نسخه اصل فارسی

۱۰۲ - حمد کن خدا را که مؤید و موفق به

نشر میثاق

حمد کن خدا را که مؤید و موفق به نشر میثاق شدی و بعد از صعود نیر آفاق وفا باستان مقدس نمودی از راحت و آسایش گذشتی و از آرایش این جهان فانی دیده بستی و تحمل هر مشقتی در سبیل الهی نمودی. الحق در خدمت قصور نمودی و در عبودیت درگاه احدیت فتور نکردی جانفشانی نمودی و متاعب و مشقات را در سبیل الهی کامرانی دانستی این موهبت ربّ احدیت است قدر آن را بدان و بشکرانه زبان بگشا:

ای پروردگار، ستایش ترا که این بنده ضعیف را مورد چنین فضل عظیم نمودی و این ذره فانیه را بخدمت عتبه مقدسه موفق فرمودی. ای پروردگار، قوت و توانائی بخش و قدرت و دانائی عطا فرما تا چنانکه باید و شاید هیكل وجود را بخلعت خدمت بیارایم. ای آواره آن یار مهربان، قلب را متوجه ملکوت ابهی کن و گوش را بجهان الهی و عوالم غیب ربّانی متوجه نما. ملاحظه کن که بشارات و اشارات و آهنگ جهان پنهان بگوش جان میرسد این آواز در نهایت روحانیت و انشراح بجان و وجدان میرسد در حالت توجه بملکوت ابهی و فراغت قلب واضح و مشهود شود. الآن آن نغمه در نهایت لطافت بسمع عبدالبهاء متواصل نمیدانم چگونه وصف نمایم که در چه حالی و چه هیجانی هستم بقسمی که

ORIGINAL

AUDIO

تکلم نتوانم ولی از شدت حبّ بآن جناب من دون اختیار بانشاء این نامه پرداختم. باری مدد از آن مبدأ مقدّس بطلبید و شب و روز توجّه و تبتّل و تضرّع فرمائید تا اشراق انوار از تجلّی آن حالت بر آفاق تابد. ای ثابت بر پیمان مطمئن باش بعون و صون جمال قدم اگر جمیع من علی الارض جمع گردند و احزاب از جمیع جهات هجوم آورند عاقبت مذموم و مدحور و مأیوس و مقهور در چاه ذلّ و خذلان افتند تا چه رسد باین هزله رذله خذله چه که جز همز و غمز ندانند و غیر از طعن و لعن هنری ندارند.

